

Dnes večer přišla ke mně na návštěvu růže.
Ve dvou jsme seděli
a ona, orosená, čistou vodu pila,
má návštěvnice, skvělá růže bílá,
v skleničce srdce mého

Jan Skácel / Kolik příležitostí má růže

Jan Skácel (7. 2. 1922–7. 11. 1989)

básník, prozaik a novinář

Tvář básníka otevřená prostoru i času

Začátkem února tohoto roku by básník **Jan Skácel**, jehož zvukomalebné verše nezaprou moravskou meditativní lyriku, oslavil své pětadevadesátiny. Narodil se ve Vnorovech na Hodonínsku, ale většinu svého života strávil právě v Brně, kde také v roce 1989 zemřel.

V roce 1992 získal posmrtně zlatou plaketu Za zásluhy o rozvoj Jihomoravského kraje a v roce 2002 se stal in memoriam čestným občanem Brna.

Jan Skácel – básník, prozaik, autor knih pro děti.

Studoval gymnázium v Břeclavi, maturoval v roce 1941 v Brně. Poté pracoval jako uvaděč v kině, za války neunikl totálnímu nasazení. Po osvobození studoval filozofii na Masarykově univerzitě, působil v deníku Rovnost a později v literární redakci Československého rozhlasu v Brně.

V 50. letech pracoval jako redaktor a následně po nuceném odchodu z redakce jako dělník. V 60. letech se stal uznávaným redaktorem a šéfredaktorem kulturního měsíčníku Host do domu a ROK.

V 70. letech časopis zásahem normalizace zanikl a Jan Skácel se stal spisovatelem na volné noze. Husákovským režimem byl – stejně jako další tehdejšímu vedení nepřizpůsobiví – diskriminován. Skácelova díla vycházela opět až po roce 1981 a Jan Skácel začal v té době kromě literární tvorby spolupracovat i s divadlem.

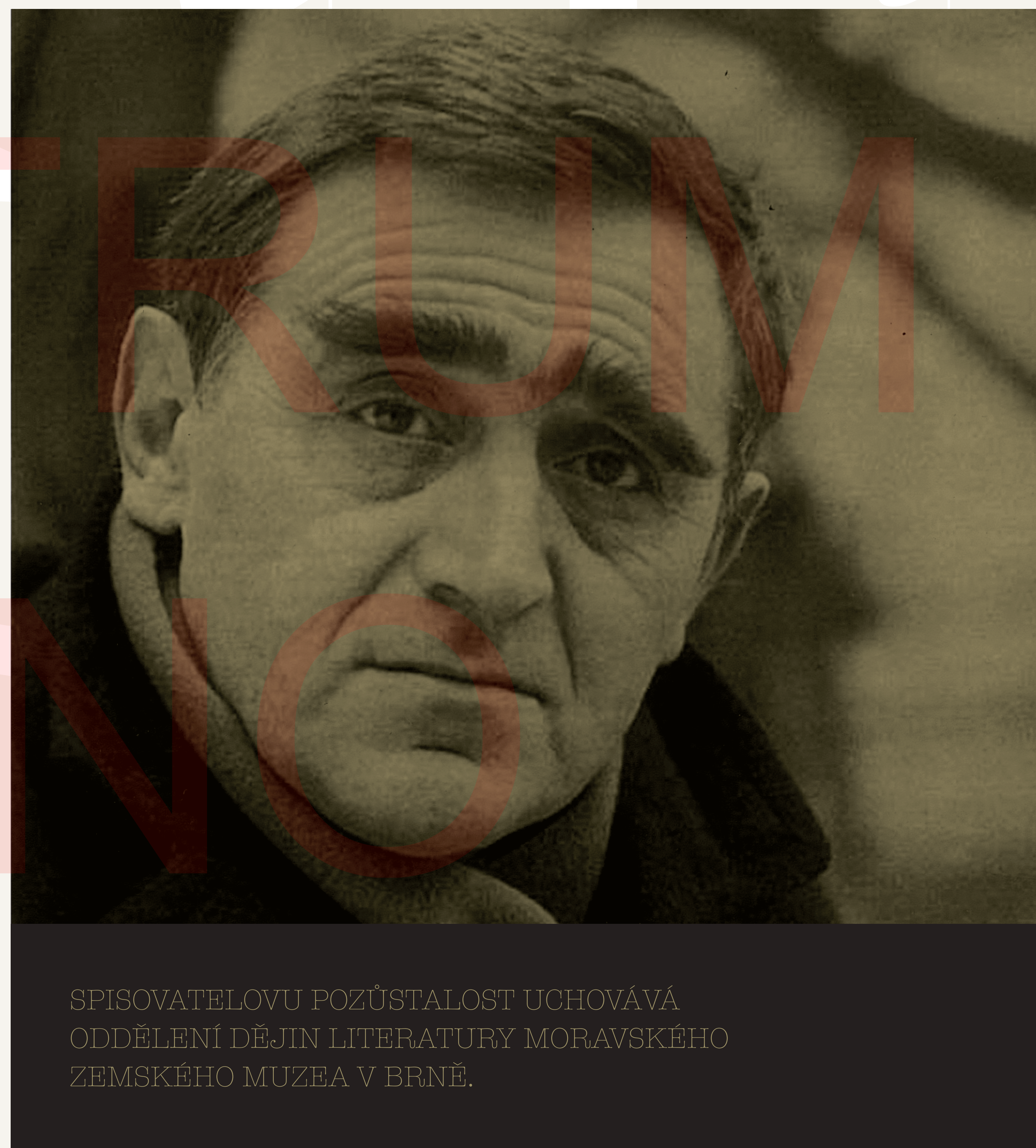
Skácelovy jasné verše působí uhrančivě mistrnou vyvážeností obsahu a formy. Jeho poezie se opírá o lidovou moudrost a staré jistoty – lásku, domov a řád přírody. Jan Skácel byl básníkem, ovlivněný tradicemi, lidskými ctnostmi, lyrik inspirovaný moravským folklórem, venkovským prostředím, se silným vztahem k domovu, lidem a přírodě.

Básník ve své době patřil k nejautentičtějším domácím autorům, jeho dílo představovalo tolik důležité a nadčasové hodnoty: potřebu srozumitelnosti, přirozenost a prostotu jazyka v zázemí domova.

Shodou okolností zemřel básník jako sedmašedesátiletý v listopadu 1989 pouhých deset dní před převrácením, z něhož by nepochybně měl velkou radost.

Je pochován na brněnském Ústředním hřbitově, kde jeho hrob zdobí busta od Františka Navrátila.

Ocelová busta pod Špilberkem není první připomínkou básníka, na kterou mohou návštěvníci při procházce Brnem narazit. Město si Jana Skácela připomíná Skácelovou ulicí v Králově Poli a pamětní deskou před domem v Kotlářské ulici, kde Mistr žil. Od roku 2006 má Jan Skácel i svou velkou a malou kašnu na náměstí Svobody, kde jeho verše o vodě byly odlity do bronzových roštů kašen.

SPISOVATELOVU POZŮSTALOST UCHOVÁVÁ
ODDĚLENÍ DĚJIN LITERATURY MORAVSKÉHO
ZEMSKÉHO MUZEA V BRNĚ.

foto: Archiv MMB